

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 696/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 53/2011 a jeho rozsudkom z 21. februára 2013, ako aj postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 31/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED]

████████████████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, Floriánska 16, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 53/2011 a jeho rozsudkom z 21. februára 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ako aj postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 31/2007 (ďalej aj „postup okresného súdu v napadnutom konaní“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 31/2007 z 22. februára 2011 uznaný za vinného (spolu s ďalšími obvinenými, pozn.) z pomoci k trestnému činu neodvedenia dane a poistného podľa § 10 ods. 1 písm. c) a § 148a ods. 1 a 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „starý Trestný zákon“), za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov (ďalej aj „odsudzujúci rozsudok okresného súdu“).

Išlo o skutok, podľa ktorého „... *spoluodsúdený* ██████████ *ako konateľ spol.* ██████████ *podal dňa 27. 10. 2003 na Daňový úrad Košice IV, Južná tr. č. 8 Košice daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty, v ktorom si za obdobie 3. štvrtroku 2003 neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 3 172 949,- Sk a to na základe faktúr č. 20030816 zo dňa 28. 8. 2003 a č. 200308818 zo dňa 28. 8. 2003, vystavených spol.* ██████████ *197 týkajúcich sa fiktívneho predaja automatickej linky BOERE 90 s príslušenstvom a transformátora 51 KVA s príslušenstvom, ktoré pre* ██████████ *zabezpečil* ██████████ *, pričom takto uplatnený nadmerný odpočet bol v celom rozsahu uznaný, čím pre Slovenskú republiku v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobil škodu vo výške 3 172 949,- Sk /105 322,61 eur/“.*

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ (ako aj ďalší obžalovaní a tiež prokurátor) odvolanie, v ktorom uplatnil predovšetkým túto argumentáciu:

„... je predovšetkým podstatné, že ja som o fiktívnom predaji (ak k nemu naozaj došlo) nikdy žiadnu vedomosť nemal. Vždy som bol presvedčený o tom, že predaj bol skutočný. Z napadnutého rozsudku nijako nevyplýva, na základe akých dôkazov dospel súd k presvedčeniu, že som mal o údajne fiktívnom predaji vedieť. V tomto smere absentuje akékoľvek relevantné odôvodnenie.

Dôkazná situácia vo veci bola počas celého priebehu trestného konania z môjho pohľadu v podstate veľmi jednoduchá. Po celý čas totiž bolo zrejmé, že proti sebe stoja protichodné tvrdenia svedka [REDACTED] a jeho manželky na jednej strane a moje tvrdenia spolu s tvrdeniami mojej manželky na strane druhej. Kým svedok [REDACTED] tvrdil, že ešte v roku 2001 mi fakticky firmu [REDACTED] odpredal a od tej doby som všetky rozhodnutia a dôležité kroky mal robiť ja, zatiaľ ja som trval na tom, že k faktickému a právnomu prevodu firmy na mňa došlo až v októbri 2003, resp. v priebehu roku 2004, kedy došlo aj k formálnemu zápisu zmien v obchodnom registri.

... Existujúcu dôkaznú situáciu výrazne charakterizuje tá závažná skutočnosť, že je iba vecou vyhodnotenia vierohodnosti našich protichodných tvrdení skutočnosť, že kto z nás dvoch (ja alebo [REDACTED]) sme sa dopustili daňového trestného činu, ak k nemu naozaj došlo. Inými slovami povedané, keby svedok [REDACTED] vypovedal pravdivo, sám by sa tým priznal k spáchaniu daňového trestného činu. Je zrejmé preto už na prvý pohľad, že vierohodnosť svedeckej výpovede svedka [REDACTED] a jeho manželky je vzhľadom na všetky okolnosti malá a jej dôkazná sila nepatrná.

Súd si bol celkom očividne uvedených skutočností vedomý, a preto považoval za potrebné poukázať na niektoré okolnosti, ktoré podľa jeho názoru zvýrazňovali, resp. umocňovali vierohodnosť tvrdení svedka [REDACTED] resp. nevierohodnosť mojich tvrdení. Práve tieto úvahy súdu sú celkom neakceptovateľné a nesprávne.

Súd poukazuje predovšetkým na svedectvo [REDACTED], ktorý mal potvrdiť, že od roku 1997 do konca roku 2001 on viedol podvojnú účtovníctvo firmy, avšak po jeho odpredaji všetku účtovnú agendu vrátil [REDACTED]

V uvedenej súvislosti poznamenávam, že ukončenie prác zo strany svedka [REDACTED] súvisiacich s účtovnou agendou firmy v roku 2001 nemalo nič spoločné s údajným predajom

firmy (ku ktorému v roku 2001 vôbec nedošlo), pretože v skutočnosti súviselo s tým, že [REDACTED] nám v roku 2001 umožnil vykonávať cestovnú nákladnú dopravu na základe oprávnenia [REDACTED], teda pod jej menom. V tom čase totiž existovalo iba málo firiem majúcich oprávnenie na výkon cestnej nákladnej dopravy. Na oplátku za túto službu sme sa s [REDACTED] dohodli, že počnúc rokom 2002 mu budeme poskytovať účtovné služby my. To bol pravý dôvod, pre ktorý Ing. Kazík prestal tieto služby poskytovať [REDACTED] a účtovné doklady mu vrátil.

Ďalšiu indíciu o mojej vine vidí súd v tom, že tvrdenie svedka [REDACTED] podľa ktorého po faktickom odpredaji firmy do jej oficiálneho prevodu na mňa on podpisoval rôzne účtovné doklady, ktoré som mu mal ja za tým účelom dávať, svedok [REDACTED] nevyvrátil.

Uvedená úvaha súdu je celkom nepresvedčivá. Ak by totiž malo byť pravdou, že svedok [REDACTED] uvedené tvrdenia svedka [REDACTED] nevyvrátil, potom z dôkazného hľadiska i naďalej pretrváva stav, keď proti sebe stoja rozporné výpovede moje a [REDACTED]. Súdom akcentovaná skutočnosť teda na tomto základnom dôkaznom stave vôbec nič nemení. I naďalej zostáva sporné, či sa [REDACTED] v uvedenom čase podpisoval na účtovných dokladoch preto, lebo ja som ho o to požiadal, alebo preto, lebo v tom čase sa sám cítil byť ako vlastník firmy kompetentný účtovné doklady podpisovať.

Ďalšia indícia má podľa názoru súdu vyplývať zo skutočnosti, že pri jednaniach a miestnom zisťovaní daňových úradov som ja už 27. 01. 2004 potvrdil ako konateľ na Daňovom úrade Štúrovo, že automatická linka s príslušenstvom bola vedená v účtovnej evidencii firmy ako tovar určený na predaj, ktorý kupujúcemu odovzdal [REDACTED] hoci konateľom firmy som sa stal podľa výpisu z obchodného registra až 27. 7. 2004. Súd tým chce pravdepodobne naznačiť, že hoci podľa obchodného registra stal som sa vlastníkom firmy až v júli 2004, v skutočnosti som vlastnícke, resp. konateľské právomoci vykonával už skôr. To by zrejme malo zvierohodniť tvrdenie [REDACTED] podľa ktorého k faktickému prevodu práv na mňa malo dôjsť ešte v roku 2001.

V uvedenej súvislosti treba predovšetkým zdôrazniť, že od uzavretia zmluvy, na základe ktorej som sa stal vlastníkom firmy ja, do zápisu tejto zmeny v obchodnom registri na súde uplynula doba niekoľkých mesiacov. Všetko nasvedčuje tomu, že súd má nesprávnu predstavu o tom, kedy nastávajú účinky zmien týkajúcich sa vlastníctva firmy, teda či už uzavretím príslušnej zmluvy alebo až zápisom nových skutočností v obchodnom registri.

Podľa všetkého je súd toho názoru, že právne relevantným okamihom je moment zápisu v obchodnom registri, čo však nezodpovedá skutočnosti. Vo vzájomnom vzťahu medzi zainteresovanými osobami (napr. doterajším vlastníkom a novým vlastníkom) nastávajú účinky zmluvy okamžite po jej podpísaní. To isté sa vzťahuje aj na tretie osoby, ktoré vedeli, resp. mohli vedieť o tom, že došlo k uzavretiu zmluvy, hoci zmena ešte nebola v obchodnom registri zapísaná. Iba osoby, ktoré o uzavretí zmluvy nevedeli a nemohli vedieť, môžu sa dovolávať dôvery v zápis do obchodného registra a v ich prípade účinky prevodu nastávajú až momentom zápisu v obchodnom registri. V konečnom dôsledku to znamená, že ihneď po podpísaní zmluvy v októbri 2013 som bol oprávnený už v mene firmy konať, a to aj napriek tomu, že táto zmena v tom čase v obchodnom registri zaznamenaná ešte nebola.

■ zmenu vlastníctva firmy ohlásil Daňovému úradu Zlaté Moravce, ktorý v súlade s vyššie uvedeným právnym stavom nečakal na zápis zmeny v obchodnom registri, a aj bez toho postupoval tak, že preniesol svoju právomoc z dôvodu zmeny miestnej príslušnosti na Daňový úrad Štúrovo. Daňový úrad Štúrovo vnímal potom ako legitimovanú osobu konať v mene firmy mňa.

Podľa názoru súdu mal som neštandardne postupovať aj pri splnomocnení ■ na zastupovanie firmy pri miestnom zisťovaní 22. 4. 2004. Už v deň vypracovania dožiadania Daňového úradu Štúrovo (05. 4. 2004) pre Daňový úrad Zlaté Moravce som ■ splnomocnil, pričom hoci sa miestne zisťovanie uskutočnilo 22. 4. 2004, môj podpis na splnomocnení bol úradne overený až 27. 4. 2004.

Musím uviesť v danej súvislosti, že z použitých formulácií súdu mi vôbec nie je jasné, v čom mala spočívať údajná neštandardnosť môjho postupu. V samotnej skutočnosti, že môj podpis na splnomocnení pre ■ bol úradne overený až dodatočne 27. 4. 2004, nič neštandardného nie je. Zrejme podľa všetkého konajúci úrad trval na tom, aby podpis na splnomocnení bol úradne overený, a preto sa overenie podpisu dodatočne vykonalo, čo úrad aj akceptoval.

Podľa názoru súdu moja obrana, že išlo o obchod ■ s ktorým som nemal nič spoločné, pričom moja manželka doklady z dobiehajúcich obchodov iba zaúčtovala, zisteným skutočnostiam logicky nezodpovedá. Rýchlosť zápisu prevodu spoločnosti do obchodného registra sa vraj odvíjala odo mňa a nie od ■ ktorý ju nemohol predvídať.

Ani táto úvaha súdu nie je dostatočne jasná a zrozumiteľná. Nielen [REDACTED] ale ani ja sme nemohli ovplyvniť rýchlosť zápisu prevodu v obchodnom registri. V tomto smere sme boli na tom rovnako. Navyše, ako som to už uviedol, zápis zmien nebol konštitutívneho charakteru, a preto nemal ani rozhodujúci význam.

Napokon poukazuje súd na to, že obž. [REDACTED] jednoznačne tvrdil, že linku s príslušenstvom odkúpil od [REDACTED] pričom so mnou prišiel do styku až začiatkom roku 2004. Naproti tomu moja manželka mala priznať, že s obž. [REDACTED] som ju ja zoznámil v [REDACTED] a stretli sme sa s ním ešte niekoľkokrát. Táto situácia v zmysle mojej obhajoby a obhajoby obž. [REDACTED] mala nastať až v čase, kedy sa daňové úrady zaujímali o nákup a predaj automatickej linky. Podľa názoru súdu, ak som s tým nemal nič spoločné, nemohol som mať ani dôvod na opakované stretnutia s obž. [REDACTED] ktorý sa (práve opačne) o týchto stretnutiach a ich dôvode vôbec nez zmienil. Výpoveď obž. [REDACTED] bola podľa názoru súdu vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátená, pričom súd vraj nemal dostatok dôkazov na akceptovanie tej časti jeho výpovede, ktorou sa odo mňa dištancoval a poukazoval iba na aktivity [REDACTED]

Uvedené úvahy súdu sa javia ako irelevantné. Moje stretnutia s [REDACTED] počet týchto stretnutí, rovnako ako aj ich čas, nemajú vplyv na posúdenie podstaty veci. Pokiaľ súd považoval tieto údaje za dôležité, mal tieto skutočnosti v rámci výsluchov [REDACTED] mňa a mojej manželky bližšie objasniť, čo sa však nestalo. Okolnosť, že som mal zoznámiť moju manželku s obž. [REDACTED] v [REDACTED] a niekoľkokrát sa s ním stretnúť, bez ďalšieho v ničom nevyvracia rozhodujúce tvrdenie [REDACTED] podľa ktorého linku kúpil od [REDACTED] Zostalo nevyjasnené, kedy som mal manželku s obž. [REDACTED] zoznámiť (až v roku 2004, resp. neskôr, alebo ešte predtým) a kedy malo k údajným stretnutiam s ním dôjsť.“

O odvolaní sťažovateľa (a ďalších obžalovaných a odvolaní prokurátora) rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 7 To 53/2011 z 21. februára 2013 vo vzťahu k sťažovateľovi tak, že jeho odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

V napadnutom rozsudku krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„... okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku podrobne poukázal, prečo odmietol vykonať ďalšie dôkazy a že dôkazy v rozsahu, ako boli vykonané pred súdom

prvého stupňa, v súlade s ustanovením § 1 Tr. por. a § 2 ods. 14 Tr. por., t. j. v súlade so zásadou o kontradiktórnosti konania, postačovali na zákonné rozhodnutie vo veci samej.

S takýmto postupom okresného súdu sa stotožnil aj odvolací súd, a pokiaľ sa týka zistenia skutkového stavu veci, t.j. v rozsahu potrebnom pre zákonné rozhodnutie, nemal žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný [REDACTED] a obžalovaný [REDACTED] sa v prvom skutku napadnutého rozsudku dopustili konania tak, ako to ustálil okresný súd.

Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné zdôrazniť a poukázať na dôkazy, na podklade ktorých bolo aj podľa jeho názoru, bez akýchkoľvek pochybností preukázané, ako sa mala fiktívne automatická linka BOERE 90 s príslušenstvom a transformátorom 51 KVA s príslušenstvom predávať, t. j. meniť svoje vlastníctvo, počínajúc firmou [REDACTED] cez spoločnosť [REDACTED] Šaľa, cez spoločnosť [REDACTED] až po firmu [REDACTED] Košice.

Spoločnosť [REDACTED] predmetné strojné zariadenie navyše dokázala odpredať dvom firmám, a to spoločnosti [REDACTED], resp. spoločnosti [REDACTED] Košice.

Už z vyššie uvádzanej chronológie o zmene vlastníctva sporného strojného zariadenia, a to predovšetkým v jej závere je zrejmé, že šlo o fiktívne obchody, nakoľko automatická linka BOERE 90 s príslušenstvom a transformátor 51 KVA s príslušenstvom fyzicky neexistovali.

Neobstojí obhajoba obžalovaných, že automatická linka BOERE 90 s príslušenstvom a transformátor 51 KVA s príslušenstvom existovali. Tomuto tvrdeniu obžalovaných neuveril ani odvolací súd a poukazuje na výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], z ktorých výsluchov je možné robiť nepochybný záver o neexistencii vyššie uvádzaného strojného zariadenia.

Z listinných dôkazov na č. l. 251 až 253 vyšetrovacieho spisu, t. j. z kúpnej zmluvy a k tomu náležiacich faktúr o odpredaji automatickej linky BOERE 90 s príslušenstvom a transformátor 51 KVA s príslušenstvom tak, ako sú uvedené v prvom skutku napadnutého rozsudku, je potrebné uviesť, že tieto boli k daňovej kontrole predkladané obžalovaným [REDACTED]. Práve týmto jeho konaním následne obžalovaný [REDACTED].

napriek neexistencii strojného zariadenia, uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty.

Obžalovaný [REDAKOVANÉ] tak svojím konaním dopustil sa pomoci k trestnému činu neodvedenia dane a poistného podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 148a ods. 1, 3 Tr. zák., ktorého znaky v plnom rozsahu naplnil obžalovaný [REDAKOVANÉ] tým, že uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty, a to v rozsahu a spôsobom, ako je to uvedené v prvom skutku napadnutého rozsudku, čím naplnil znaky trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, 3 Tr. zák.

Opakovane odvolací súd poukazuje na výpovede svedkov, ako je to už vyššie uvedené, z výsluchu ktorých nepochybne vyplynulo, že automatická linka BOERE 90 s príslušenstvom a transformátor 51 KVA s príslušenstvom reálne neexistovali.

K námietkam obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie v rozsahu, na podklade ktorého by mohol bez akýchkoľvek pochybností rozhodnúť o merite veci, považuje za nutné odvolací súd uviesť, že súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie, a to v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné rozhodnutie vo veci samej.

Návrhy obžalovaných, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil pre nedostatočne zistený skutkový stav veci, tento považoval z právneho hľadiska za irelevantné. Odvolací súd práve poukazuje na dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa a na ich v súlade so zákonom zodpovedajúce vyhodnotenie tak, ako na to v dôvodoch napadnutého rozsudku poukazuje súd prvého stupňa, čo si odvolací súd v celom rozsahu osvojuje a na dôvody uvedené v dôvodoch napadnutého rozsudku poukazuje.“

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a to najmä z pohľadu hodnotenia dôkazov a skutkových zistení všeobecných súdov), ktorá bola ústavnému súdu doručená 9. júla 2013 (ďalej len „predchádzajúca sťažnosť“).

Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 485/2013 zo 7. augusta 2013 predchádzajúcu sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci s odôvodnením, že sťažovateľ má možnosť rozsudok krajského súdu napadnúť dovolaním, keďže *v sťažnosti okrem iného uvádza, že „Skutkové závery krajského súdu popri tom, že sú z vyššie uvedeného hľadiska zjavne neodôvodnené, sú zároveň aj arbitrárne (svojvoľné), pretože zo získaných dôkazov nebolo možné dospieť k záveru o tom, že som sa trestného činu dopustil. Takýto skutkový záver je totiž v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi. ... Na základe takejto argumentácie sťažovateľa by bolo možné uvažovať o tom, že je daný dôvod na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.“. Ústavný súd zároveň v odôvodnení označeného uznesenia poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 167/201, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 195/2010) uviedol, že sťažovateľovi bude lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, t. j. napadnutému rozsudku krajského súdu.*

Sťažovateľ v súlade s názorom ústavného súdu vysloveným v uznesení sp. zn. I. ÚS 485/2013 zo 7. augusta 2013 podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. O dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Tdo 12/2015 z 9. apríla 2015 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. V odôvodnení označeného uznesenia najvyšší súd okrem iného uviedol, že *„podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu a poukazuje predovšetkým na nesprávne skutkové zistenia, polemizuje s odôvodnením rozhodnutí súdov nižšieho stupňa. Dovolací súd však nie je oprávnený skúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.“.*

V nadväznosti na odmietnutie svojho dovolania podal sťažovateľ novú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorej ústavný súd rozhoduje v tomto konaní. Sťažovateľ v nej predovšetkým namieta, že krajský súd žiadnym spôsobom nereagoval na jeho

odvolacie námietky týkajúce sa okolností vedúcich k záveru o nevierohodnosti jeho obrany a s týmito zásadnými námietkami sa nevysporiadal. Sťažovateľ argumentuje najmä takto:

„Skutkové závery Krajského súdu popri tom, že sú z vyššie uvedeného hľadiska zjavne nedôvodné, sú zároveň arbitrárne (svojvoľné), pretože zo získaných dôkazov nebolo možné dospieť k záveru o tom, že som sa trestného činu dopustil. Takýto skutkový záver je totiž v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi.

Neudržateľnosť skutkových záverov všeobecných súdov je najzrejmějšía vo svetle prezumpcie neviny. Za situácie, keď ako páchatel' prichádzal do úvahy popri mne aj [REDAKOVANÉ] púha prípadná väčšia miera podozrenia voči mne nemohla postačovať pre uznanie mojej viny zo spáchania trestného činu. Pre takýto verdikt je totiž potrebná jednoznačná istota. Vykonaným dokazovaním sa však pochybnosti o osobe páchatel'a odstrániť nepodarilo.

Odhladnuc od dosiaľ uvedeného poukazujem na to, že výrok právoplatných rozsudkov týkajúci sa trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne treba považovať za neprimerane prísny a za nedostatočne zdôvodnený. Nikdy v minulosti som sa trestného činu nedopustil, viedol som usporiadaný život bez akýchkoľvek konfliktov so zákonom. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody nemožno za danej situácie považovať za primerané.“

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje v celom rozsahu na odôvodnenie svojho odvolania voči odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu, ktoré priložil k sťažnosti.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Košice II, v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 T 31/2007 a Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn.: 7 To 53/2011 porušili základné právo sťažovatel'a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 To 53/2011-1034 zo dňa 21. 02. 2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú sú Okresný súd Košice II a Krajský súd v Košiciach povinní spoločne a nerozdielne mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- €, ktoré sú Okresný súd Košice II a Krajský súd v Košiciach povinní spoločne a nerozdielne mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietá porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní sp. zn. 3 T 31/2007

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní, ako aj jeho odsudzujúcemu rozsudku mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj urobil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 53/2011 a jeho rozsudkom z 21. februára 2013

Rešpektujúc svoju ustálenú judikatúru o zachovaní lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy aj proti predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu po rozhodnutí dovolacieho súdu o dovolaní spomínanú v časti I tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu bola podaná v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže bola ústavnému súdu doručená v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia sp. zn. 5 Tdo 12/2015 z 9. apríla 2015, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní

sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Pred predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti ústavný súd, vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia, považuje za žiaduce poukázať aj na tú časť svojej ustálenej judikatúry, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii

zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre taktiež opakovane pripomína, že všeobecný súd nemôže svojím postupom alebo rozhodnutím porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná a rozhoduje v trestnej veci v súlade s platným a účinným zákonom, teda v súlade s platnými a účinnými procesnými a hmotnoprávnymi predpismi (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Kľúčová námietka sťažovateľa je založená na tvrdení, že krajský súd sa vôbec nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, predovšetkým s jeho námietkou týkajúcou sa záveru okresného súdu o nevieryhodnosti jeho obrany. Sťažovateľ tvrdí, že dôkazy vykonané v jeho trestnej veci ho, s výnimkou svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] z trestnej činnosti neusvedčujú („*Za situácie, keď ako páchatel' prichádzal do úvahy popri mne aj [REDAKOVANÉ] púha prípadná väčšia miera podozrenia voči mne nemohla postačovať pre uznanie mojej viny zo spáchania trestného činu.*“).

Sťažovateľ tiež namieta, že nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, ktorý mu bol uložený, je neprimeraný, keďže v minulosti sa nedopustil spáchania trestného činu a viedol pred jeho spáchaním usporiadaný život.

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorého podstatné časti sú citované v časti I tohto uznesenia, zastáva názor, že krajský súd síce reagoval na kľúčové odvolacie námietky sťažovateľa, aj keď len vo všeobecnej rovine. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v ňom sústredil predovšetkým na odôvodnenie toho, prečo je toho názoru, že automatická linka BOERE 90 s príslušenstvom a transformátor 51 KVA s príslušenstvom v skutočnosti neexistovali, a teda ich kúpa aj následný predaj boli fiktívne. Vo zvyšnej časti

odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd poukázal na odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, s ktorým sa stotožnil a osvojil si ho.

Za tejto situácie bolo úlohou ústavného súdu vysporiadať sa s tým, či záver krajského súdu o potvrdení odvolaním sťažovateľa napadnutého rozhodnutia okresného súdu založený prevažne len na stotožnení sa s argumentáciou súdu prvého stupňa a osvojení si jeho argumentácie z ústavného hľadiska obstojí. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru, ústavný súd preskúmal odôvodnenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 31/2007 z 22. februára 2011 a považuje za žiaduce poukázať najprv na tú jeho časť, v ktorej analyzuje výpoveď obžalovaného [REDAKOVANÉ], v ktorej sa najmä uvádza:

«Pre ustálenie viny, či neviny všetkých obžalovaných bola rozhodujúca výpoveď obž. [REDAKOVANÉ] a objektivizovanie jeho obhajobných tvrdení. Vykonaným dokazovaním sa jeho verzia, podľa hodnotenia súdu, absolútne nepotvrdila a vyvrátila obranu ostatných obžalovaných.

Obž. [REDAKOVANÉ] mal vidieť po prvýkrát automatickú linku v ovčine v [REDAKOVANÉ] v období jún – júl 2003, ohľadne jej odkúpenia jednal iba s [REDAKOVANÉ]. Za linku mu zaplatil v decembri 2003, do prelomu r. 2004/2005 bola linka stále umiestnená v ovčine v [REDAKOVANÉ] aj keď ju v júni 2004 odpredal spol. [REDAKOVANÉ]. Po jej premiestnení na pílu v [REDAKOVANÉ] pri [REDAKOVANÉ] ju v septembri 2005 odpredal maďarskej spol. [REDAKOVANÉ].

Existencia automatickej linky s príslušenstvom, jej uskladnenie, premiestnenie a odpredaje sa ale nepotvrdili.

Svedok [REDAKOVANÉ] potvrdil iba to, že za spol. [REDAKOVANÉ] podpísal faktúru, týkajúcu sa jej odpredaja, ako mnoho iných dokladov, lebo tak to fungovalo po odpredaji

jeho spoločnosti obž. [REDAKOVANÉ] ešte nejaký čas. Predmetnú linku nikdy nevidel a nebola uskladnená v ovčine, ktorý odkúpil od [REDAKOVANÉ]

Túto časť jeho svedeckej výpovede objektívizuje kúpno – predajná zmluva uzavretá až v januári 2004, s ňou súvisiaci znalecký posudok vypracovaný v novembri 2003, správa [REDAKOVANÉ] a výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktoré nepotvrdili, že [REDAKOVANÉ] užíval predmetný objekt už pred jeho odkúpením. Na základe týchto dôkazov je spoľahlivo vyvrátené tvrdenie obž. [REDAKOVANÉ], že linka s príslušenstvom sa nachádzala v ovčine v [REDAKOVANÉ] od mesiaca jún – júl 2003 až do prelomu r. 2004/2005.

Ani ďalšia časť výpovede obž. [REDAKOVANÉ], že linka bola z ovčína v [REDAKOVANÉ] premiestnená na pílu [REDAKOVANÉ], sa nepotvrdila. Toto jeho tvrdenie jednoznačne vyvrátil svedok [REDAKOVANÉ], ktorý sa v danom období na pile ako jej správca denne nachádzal. Svedok [REDAKOVANÉ] obž. [REDAKOVANÉ] potvrdil iba to, že mu umožnil, ako spolumahajiteľ pily, tam linku uskladniť, ale uviedol, že linku nevidel, hoci opak tvrdil obžalovaný. Svedectvu K. Hanudela súd v náväznosti na obsahovú zhodu a význam ostatných dôkazov nemohol uveriť, aj keď tvrdil, že bol ako tlmočník prítomný pri nakladaní linky na pile pri [REDAKOVANÉ] pred jej odvozom do Maďarska. Iba tento jeden svedok potvrdzoval existenciu automatickej linky BOERE 90 s príslušenstvom ku koncu r. 2005. Podľa jeho výpovede však bola linka odvezená do Maďarska ešte skôr, ako bola uzavretá kúpna zmluva.

Vykonaným dokazovaním sa nepotvrdil ani nákup linky s príslušenstvom od spol. [REDAKOVANÉ] Šaľa spoločnosťou [REDAKOVANÉ], keď svedok [REDAKOVANÉ] priznal iba fiktívne zaúčtovanie dokladov za prisľúbenú odmenu. Konal tak na podnet svedka [REDAKOVANÉ], ktorý to poprel ale súčasne potvrdil, že už bol opakovane súdne trestaný. Na súde opoznal tento svedok z prítomných štyroch obžalovaných iba obž. [REDAKOVANÉ].

Výsledky dokazovania napokon nepreukázali ani odpredaj automatickej linky s príslušenstvom maďarskej spol. [REDAKOVANÉ] ktorej majiteľmi a konateľmi sa práve v tom období stali svedkovia [REDAKOVANÉ]. Z ich výpovedí vyplynulo, ako spoločnosť sprostredkovane bez prevzatia účtovnej dokumentácie nadobudli, že cez ňu nevykonávali žiadnu obchodnú činnosť a o nákupe automatickej linky s príslušenstvom nemali žiadnu vedomosť.

Na základe týchto dôkazov je jednoznačne vyvrátená obrana obž. [REDAKOVANÉ]. Dňa 22. 4. 2004 nemohol v ovčine v [REDAKOVANÉ] pri miestnom zisťovaní vidieť automatickú linku s príslušenstvom. Napriek tomu pre dožadujúci daňový úrad potvrdil jej existenciu a dokonca uviedol ďalšie dve skutočnosti, ktoré neboli objektívne. Nehnutelnosť, ktorú šiesti svedkovia charakterizovali ako schátralý objekt mimo areálu oplotenej živočíšnej farmy /stará šopa, vyrabovaná budova, rozbité okná, torzo dverí, zatekanie/ označil v zápisnici za „výrobnú halu v areáli [REDAKOVANÉ]“, čo objektívne v danom čase nezodpovedalo skutočnosti. Je zrejmé, že takto opísané miesto uskladnenia technologického zariadenia v hodnote 30 miliónov Sk, nemalo vzbudiť pochybnosť u daňového úradu, vybavením dožiadania ktorého bol nadriadeným poverený. Aj tento popis prispieva k jeho usvedčeniu zo žalovanej trestnej činnosti, že bol zaangažovaný na vypracovaní nepravdivej správy, na základe ktorej bude prebiehajúca daňová kontrola týkajúca sa nadmerného odpočtu dane neodôvodnene uzavretá v prospech určitého daňového subjektu. Z tohto úmyslu ho usvedčuje aj zhodný obsah zápisnice o miestnom zisťovaní tej istej skutočnosti na tom istom mieste dňa 18. 11. 2004.»

V časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 31/2007 z 22. februára 2011 týkajúcej sa sťažovateľa súd prvého stupňa predovšetkým uvádza:

„... Pokiaľ ide o uznanie viny u obž. Ing. [REDAKOVANÉ] súd vychádzal z nasledovných zistení a úvahy.

Obž. [REDAKOVANÉ] a jeho manželka Ing. [REDAKOVANÉ] zhodne uviedli, že spol. [REDAKOVANÉ] odkúpili od manželov [REDAKOVANÉ] v októbri 2003. Svedkovia [REDAKOVANÉ] a jeho manželka tvrdili, že k odpredaju došlo v r. 2001, vtedy odovzdali účtovnú agendu obž. [REDAKOVANÉ], ktorý pre nedostatok času zabezpečoval oficiálny prepis firmy s meškáním.

Toto ich tvrdenie je objektivizované svedectvom [REDAKOVANÉ], ktorý potvrdil, že od r. 1997 do konca r. 2001 viedol podvojnú účtovníctvo spol. [REDAKOVANÉ], po odpredaji spoločnosti vrátil manželom [REDAKOVANÉ] všetku účtovnú agendu.

Ďalšiu časť tvrdenia svedka [REDAKOVANÉ] že aj po odpredaji spoločnosti do jej oficiálneho prevodu na manželov [REDAKOVANÉ] podpisoval rôzne účtovné doklady, ktoré mu dával obž. [REDAKOVANÉ], nevyvrátil svedok [REDAKOVANÉ]

Odlišná situácia však bola pri jednaniach a miestnom zisťovaní daňových úradov. Hoci podľa výpisu z obchodného registra sa obž. [REDAKOVANÉ] stal konateľom spol. [REDAKOVANÉ] až dňa 27. 7. 2004, dňa 27. 1. 2004 na Daňovom úrade Štúrovo potvrdzoval ako konateľ, že automatická linka s príslušenstvom bola vedená v účtovnej evidencii spoločnosti ako tovar určený na predaj a kupujúcemu ju odovzdal [REDAKOVANÉ]. Obž. [REDAKOVANÉ] neštandardne postupoval aj pri splnomocnení [REDAKOVANÉ] na zastupovanie spol. [REDAKOVANÉ] pri miestnom zisťovaní dňa 22. 4. 2004. Už v deň vypracovania dožiadania Daňového úradu Štúrovo /5. 4. 2004/ pre Daňový úrad Zlaté Moravce /išlo iba o korešpondenciu medzi daňovými úradmi/, splnomocnil [REDAKOVANÉ], miestne zisťovanie sa uskutočnilo 22. 4. 2004 ale jeho podpis na splnomocnení bol úradne overený až dňa 27. 4. 2004.

Pokiaľ sa obž. [REDAKOVANÉ] bránil, že išlo o obchod [REDAKOVANÉ], s ktorým nemal nič spoločné a jeho manželka doklady z dobiehajúcich obchodov iba zaúčtovala, potom jeho vyššie opísané konanie tomu logicky nezodpovedá. Rýchlosť zápisu prevodu spoločnosti do obchodného registra sa odvíjala od obž. [REDAKOVANÉ] a nie od [REDAKOVANÉ], ktorý ju nemohol predvídať, ak by teoreticky aj s touto skutočnosťou pri individuálnom organizovaní a páchaní prejednávanej trestnej činnosti vo svoj prospech kalkuloval.

Obž. [REDAKOVANÉ] jednoznačne tvrdil, že linku s príslušenstvom odkúpil od [REDAKOVANÉ], s obž. [REDAKOVANÉ] prišiel do styku až začiatkom r. 2004. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] ale priznala, že s obž. [REDAKOVANÉ] ju zoznámil manžel v [REDAKOVANÉ] a stretli sa s ním ešte niekoľkokrát. Táto situácia v zmysle obhajoby obž. [REDAKOVANÉ] a obž. [REDAKOVANÉ] však mala nastať až v čase, kedy sa daňové úrady zaujímali o nákup a predaj automatickej linky s príslušenstvom. Ak s tým nemali nič spoločné, nemohli mať ani dôvod na opakované stretnutia s obž. [REDAKOVANÉ] ktorý sa naopak o týchto stretnutiach a ich dôvode vôbec nezmienil. Výpoveď obž. [REDAKOVANÉ] bola vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátená, súd nemal dostatok dôkazov na akceptovanie tej časti jeho výpovede, ktorou sa dištancoval od obž. [REDAKOVANÉ] a poukazoval iba na aktivity [REDAKOVANÉ].

Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že sa žalované skutky stali, spáchali ich obžalovaní a konaním popísaným vo výrokovej časti rozsudku naplnili po stránke objektívnej znaky tam uvedených trestných činov. Po stránke subjektívnej obž. [REDAKOVANÉ] konali vo forme priameho úmyslu podľa

§ 4 písm. a/ Tr. zákona, obž. Ing. [REDAKOVANÉ] vo forme vedomej nebanlivosti podľa § 5 písm. a/ Tr. zákona.“

Z citovaných častí odsudzujúceho rozsudku okresného súdu zjavne vyplýva, že súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo považoval za hodnoverné výpovede svedka [REDAKOVANÉ] a jeho manželky a naopak, za nevierohodné výpovede sťažovateľa a jeho manželky. Ak sa za týchto okolností krajský súd stotožnil v napadnutom rozsudku s citovanou argumentáciou okresného súdu a osvojil si ju, tak ústavný súd, rešpektujúc skutočnosť, že nie je vo vzťahu k všeobecným súdom nadriadenou a ani mimoriadnou opravnou inštanciou, považuje napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za ústavne udržateľný konštatujúc, že jeho vysporiadanie sa s kľúčovou odvolacou námietkou sťažovateľa mohlo a malo byť argumentačne viac a konkrétnejšie podložené.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku, podľa ktorej v trestnej veci sťažovateľa všeobecné súdy nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia o výške uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov, ktorý sťažovateľ považuje za neprimeraný, ústavný súd opätovne poukazuje na relevantnú časť odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, v ktorej sa uvádza:

„Pri rozhodovaní o druhu a výške trestu súd vychádzal z ust. § 31 ods. 1, 2 Tr. zákona. Prihliadal na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť, na možnosti nápravy a pomery páchatel'ov.

... Obž. Ing. [REDAKOVANÉ] je z miesta bydliska hodnotený kladne, podľa odpisu registra trestov doteraz nebol súdne trestaný. Kladnú pracovnú charakteristiku za spoločnosť [REDAKOVANÉ], kde je v pozícii riaditeľa, podpísala ako podpredseda predstavenstva a. s. [REDAKOVANÉ].

... U obžalovaných [REDAKOVANÉ] súd nezistil príťažujúce okolnosti, poľahčuje im, že doposiaľ viedli riadny život.

Obž. [REDAKOVANÉ] súd uložil trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby, pre výkon trestu ho zaradil do ÚVTOS s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu pre iný úmyselný trestný čin.“

V nadväznosti na citované ústavný súd považuje za žiaduce zdôrazniť, že okresný súd ukladal sťažovateľovi trest podľa ustanovení starého Trestného zákona, keďže stíhaný skutok bol spáchaný za jeho účinnosti. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na znenie relevantných ustanovení starého Trestného zákona

Podľa § 31 ods. 1 starého Trestného zákona pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4), na možnosť nápravy a pomery páchatel'a. Ak súd prijme záruku za nápravu páchatel'a, vezme do úvahy tiež výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol a uloží trest so zreteľom na túto okolnosť.

Podľa § 31 ods. 2 starého Trestného zákona pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne

a) u spolupáchatel'ov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu,

b) u organizátora, návodcu a pomocníka aj na význam a povahu ich účasti na spáchaní trestného činu,

c) pri príprave na trestný čin a pri pokuse trestného činu aj na to, do akej miery sa konanie páchatel'a priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k jeho dokonaniu nedošlo.

Podľa § 58 ods. 1 starého Trestného zákona súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky,

a) ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že účel trestu sa dosiahne i bez jeho výkonu, alebo

b) ak prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má dôvodne za to, že účel trestu sa dosiahne i bez jeho výkonu.

Podľa § 148 ods. 1 starého Trestného zákona kto v rozsahu nie malom zadrží a neodvedie určenému príjemcovi splatnú daň, poistné na dôchodkové zabezpečenie, nemocenské poistenie, zdravotné poistenie alebo príspevok na poistenie v nezamestnanosti,

ktoré zrazí alebo vyberie podľa zákona, alebo kto neoprávnene v rozsahu nie malom uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, potresce sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov alebo zákazom činnosti, alebo peňažným trestom.

Podľa § 148 ods. 3 starého Trestného zákona odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potresce, ak spácha čin uvedený v odseku 1 v značnom rozsahu.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že okresný súd uložil sťažovateľovi trest na dolnej hranici trestnej sadzby, ktorý nebolo možné vzhľadom na znenie § 58 ods. 1 starého Trestného zákona podmienene odložiť, keďže takýto postup prichádzal do úvahy len v prípade výkonu trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky. Za týchto okolností ústavný súd považuje námietku sťažovateľa týkajúcu sa neprimeranej výšky trestu za nedôvodnú.

Vychádzajúc z už uvedených predbežných záverov, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016